

„Arijene... to máš možná pravdu, ale pokud to jsou medorové... jako že by neměli být, protože už vyhnuli... ale i kdyby byli... neměli bychom se bát spíš ještě víc?“ vykoktala ze sebe vysokým hláskem, z něhož jasně poznal, že ji zachvacuje panika.

„Neboj se, Belo. Když jsem přežil návštěvu jejich kolonie...“

„Cože jsi...?“

„Ticho!“ zašeptal Kha-bir. „Něco se blížit.“

Arijen jí sevřel ruku, aby ji uklidnil. Z šera před nimi se vynořila šedohnědá silueta obrovského medora. Stál na všech šesti tlapách, a tak měl hlavu jen o málo výš než oni. „Skřeti se nás bojí víc než čeho jiného. Nenapadnou vás, dokud budeme poblíž,“ řekl hlubokým, bručivým a téměř vyčítavým tónem.

Isabela měla sto chutí utéct, ale Arijen jí to nedovolil. „Zdravím tě, Bere,“ odvětil se zvláštním důrazem, jímž naznačoval, že je Ber mohl alespoň pozdravit. „Přišli jste dřív, než vás žádal.“

„Přišli jsme pozdě,“ odvětil suše Ber a odvrátil se. Přes rameno ještě dodal: „Dnes budeme za mrtvého držet *poslední stráž*. Za úsvitu ho obložíme kameny a necháme spát.“

„Tady?“ zeptal se Arijen a nijak neskrýval překvapení.

„Ano, tady.“ Ber se zdál tou otázkou zaskočen, a proto se k němu znovu otočil. „Musí zůstat na místě, kde naposledy vydechl, aby se mohl připojit k Velkému duchu. Kdybychom ho přenesli, jeho duch by nenašel cestu ke svým předkům.“

„Toho Skálu jste ale rozervali a...“

„... sežrali. Skála nebyl hoden. Stejně jako tvor, co zabil mého otce. Proto jsme odtud zbytky jeho zdechliny odtáhli,“ vysvětlil Ber.

Arijen si to náhle uvědomil. Hadrakova mršina byla obrovská, ale teď ji nikde neviděl. „Můžu držet poslední stráž s vámi?“

„Ne, je mi líto. Můžeš se zúčastnit kladení kamenů, ničeho jiného,“ řekl Ber rozhodně, ale ne nevlídně.

„Chápu.“ Arijen rozuměl i jeho odtažitému chování. To kvůli němu Berův otec zemřel a mladého medora zmáhal žal.

Arijen a jeho tři druhové ho ostražitě následovali stezkou klikatící se mezi skalními troskami. Bručení medorů před nimi sílilo a pak spatřili čtyři ohromné tvory shromážděné kolem nerovného kamenného lože. Bylo to právě na místě, kde Rafus padl. Jeho tělo leželo přesně tak, jak jej ráno Arijen opustil; polámané, rozsápané a netečné.

Jeden z medorů se otočil a pohlédl na ně; Arijen v něm poznal Ronka. „Svůj cíl jsi splnil, Arijene,“ řekl vyčítavě. „Teď pokračuj ve svém poslání. Dodržím slovo, které jsem dal starochovi. Půjdu s tebou a pomůžu ti ho zničit. On ti věřil a já věřil jemu.“

„I já půjdu s tebou, protože budeš potřebovat zprávy,“ slíbil Ber.

Isabela netrpělivě zatahala Arijena za rukáv. „O čem to mluvíte?“

Arijen se otočil k její zmatené tváři. „O Belogovi.“

„O kom? Počkej, Belog... Myslíš toho čaroděje z bitvy u Říčního města?“ Arijen přikývl a chápavě se na ni díval. Pro ni to byla postava z pohnuté historie. O jeho současných plánech nevěděla vůbec nic. Neviděla žádnou souvislost se svým únosem. Domnívala se, že padla skřetům do rukou při jejich vlastní výpravě. Že zkratka měla smůlu, když na ně se svou družinou narazila. „Všechno ti vysvětlím, Belo.“

„Ale ne teď, Arijene,“ řekl vážně Ber. „Běžte tamhle kousek do svahu. Tam nás nebudete rušit, ale pořád zůstanete v bezpečí.“

Arijena zajímalo, jak probíhá *poslední stráž*, ale podvolil se Berovu přání a se svými přáteli se odebral do ústraní. Vyškrábali se zhruba do třetiny protějščího svahu a usadili se na kousku rovné půdy porostlé měkkou a pružnou trávou.

Údolí naplnil klid rušený jen nedalekým žalozpěvem medorů. Po chvíli tíše promluvil Kha-bir: „Nelíbit se mi to. Nevěřit jim. Chtít tu čekat, jestli nás sežrat, nebo se pokusit utéct?“

Arijen se chvíli rozmýšlel, než odpověděl. „Jejich nejstarší za mě položil život, abych mohl zachránit Isabelu, a Ber je